

Wersja zanonimizowana

Tłumaczenie

C-596/20-1

Sprawa C-596/20

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

12 listopada 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Fővárosi Törvényszék (sąd dla miasta stołecznego Budapeszt, Węgry)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

28 września 2020 r.

Strona skarżąca:

DuoDecad Kft.

Druga strona postępowania:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (dyrekcja ds. odwołań krajowej administracji podatków i ceł, Węgry)

W ramach postępowania sądowo-administracyjnego wszczętego w celu rozstrzygnięcia sporu w dziedzinie podatków [...] na wniosek DuoDecad Kft. [(...) Budapeszt (...)], będącej stroną skarżącą, przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (dyrekcji ds. odwołań krajowej administracji podatków i ceł, Węgry) [(...) Budapeszt (...)], będącej drugą stroną postępowania, Fővárosi Törvényszék (sąd dla miasta stołecznego Budapeszt, Węgry) wydał następujące

postanowienie

Sąd odsyłający występuje z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, przedkładając Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej następujące pytania prejudycjalne:

1. Czy art. 2 ust. 1 lit. c), art. 24 ust. 1 i art. 43 dyrektywy Rady 2006/112/WE należy interpretować w ten sposób, że spółka korzystająca z licencji know-how – spółka z siedzibą w państwie członkowskim Unii (w postępowaniu głównym – w Portugalii) – nie świadczy usług dostępnych na stronie internetowej na rzecz użytkowników końcowych, w związku z czym nie może być odbiorcą usługi wsparcia technicznego w zakresie know-how świadczonej przez podatnika, działającego w charakterze podwykonawcy, z siedzibą w innym państwie członkowskim (w postępowaniu głównym – na Węgrzech), lecz że podatnik ów świadczy taką usługę na rzecz spółki udzielającej licencji know-how z siedzibą w tym ostatnim państwie członkowskim, w sytuacji gdy spółka korzystająca z licencji:

- a) posiadała biura wynajęte w pierwszym państwie członkowskim, infrastrukturę informatyczną i biurową, własny personel i duże doświadczenie w dziedzinie handlu elektronicznego, a także miała właściciela o szerokich stosunkach międzynarodowych oraz osobę zarządzającą wykwalifikowaną w dziedzinie handlu elektronicznego;
- b) zdobyła know-how odzwierciedlające procesy prowadzenia stron internetowych i ich aktualizacje, wydawała opinie w tej kwestii, proponowała zmiany w tych procesach i je zatwierdzała;
- c) była odbiorcą usług, które podatnik świadczył na podstawie tego know-how;
- d) otrzymywała regularnie raporty dotyczące usług świadczonych przez podwykonawców (w szczególności dotyczące obrotu na stronach internetowych i płatności dokonywanych z rachunku bankowego);
- e) zarejestrowała we własnym imieniu domeny internetowe umożliwiające dostęp do stron internetowych przez Internet;
- f) była wymieniona na stronach internetowych jako dostawca usługi;
- g) sama podejmowała działania mające na celu utrzymanie popularności stron internetowych;
- h) sama zawierała we własnym imieniu umowy z pracownikami i podwykonawcami niezbędnymi do świadczenia usługi (w szczególności z bankami, które oferowały płatność kartą bankową na stronach internetowych, z twórcami dostarczającymi treści dostępne na stronach internetowych oraz z webmasterami promującymi te treści);
- i) posiadała kompletny system otrzymywania dochodów ze świadczenia rozpatrywanej usługi na rzecz użytkowników końcowych, taki jak rachunki bankowe, wyłączne i pełne uprawnienie do dysponowania tymi rachunkami, bazę danych użytkowników końcowych umożliwiającą wystawianie im faktur za świadczenie usługi oraz własne oprogramowanie do fakturowania;

j) wskazywała na stronach internetowych swoją siedzibę w pierwszym państwie członkowskim jako fizyczny dział obsługi klienta; oraz

k) jest spółką niezależną zarówno od spółki udzielającej licencji, jak i węgierskich podwykonawców zajmujących się przeprowadzaniem określonych procesów technicznych opisanych w know-how, **[Or. 2]**

oraz biorąc również pod uwagę, że: i) przedstawione powyżej okoliczności zostały potwierdzone przez odpowiedni organ pierwszego państwa członkowskiego, działający jako organ właściwy do weryfikacji tych obiektywnych i możliwych do sprawdzenia przez osoby trzecie okoliczności; ii) okoliczność, że spółka z innego państwa członkowskiego nie mogła uzyskać dostępu do dostawcy usług płatniczych zapewniającego otrzymanie płatności kartą bankową na stronie internetowej, w związku z czym spółka mająca siedzibę w tym samym państwie członkowskim nigdy nie świadczyła usługi dostępnej na stronach internetowych, ani przed okresem objętym badaniem, ani po nim, stanowiła obiektywną przeszkodę w świadczeniu usługi w tym innym państwie członkowskim za pośrednictwem stron internetowych; oraz iii) spółka korzystająca z licencji i jej przedsiębiorstwa powiązane osiągnęły zysk z prowadzenia strony internetowej, który był ogólnie wyższy niż różnica wynikająca z zastosowania stawki VAT w pierwszym i drugim państwie członkowskim?

2. Czy art. 2 ust. 1 lit. c), art. 24 ust. 1 i art. 43 dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że spółka udzielająca licencji know-how – spółka z siedzibą w innym państwie członkowskim – świadczy usługi dostępne na stronie internetowej na rzecz użytkowników końcowych, w związku z czym jest odbiorcą usługi wsparcia technicznego w zakresie know-how świadczonej przez podatnika, działającego jako podwykonawca, a podatnik ów nie świadczy takiej usługi na rzecz spółki korzystającej z licencji mającej siedzibę w pierwszym państwie członkowskim, w sytuacji gdy spółka udzielająca licencji:

a) posiadała własne zasoby obejmujące wyłącznie wynajmowane biuro i komputer użytkowany przez osobę zarządzającą tym podmiotem;

b) zatrudniała jako swoich pracowników jedynie osobę zarządzającą i radcę prawnego, który pracował w niepełnym wymiarze godzin przez kilka godzin tygodniowo;

c) zawarła jedynie umowę dotyczącą rozwoju know-how;

d) zleciła zarejestrowanie nazw domen, których była właścicielem, przez spółkę korzystającą z licencji we własnym imieniu, zgodnie z zawartą z nią umową;

e) w żadnym momencie nie występowała jako dostawca rozpatrywanych usług wobec osób trzecich, w szczególności wobec użytkowników końcowych, banków

oferujących płatność kartą bankową na stronach internetowych, twórców treści dostępnych na stronach internetowych i webmasterów promujących te treści;

f) w żadnym momencie nie wystawiała dokumentów potwierdzających dotyczących usług dostępnych na stronach internetowych, z wyjątkiem faktury dotyczącej opłat licencyjnych; oraz

g) nie posiadała systemu (takiego jak rachunki bankowe i inna infrastruktura) umożliwiającego otrzymywanie dochodów z usługi świadczonej za pośrednictwem stron internetowych;

oraz biorąc również pod uwagę, iż zgodnie z wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 r., *WebMindLicenses* (C-419/14, EU:C:2015:832), fakt, że zarządzający i jedyny udziałowiec spółki udzielającej licencji jest twórcą know-how oraz że ponadto ta sama osoba wywiera wpływ lub sprawuje kontrolę nad rozwojem i nad wykorzystaniem tegoż know-how i świadczeniem opartych na nim usług, w związku z czym osoba fizyczna będąca zarządzającym i właścicielem spółki udzielającej licencji jest również zarządzającym lub właścicielem tych spółek handlowych będących podwykonawcami – a zatem spółki skarżącej – które współpracują przy świadczeniu usługi jako podwykonawcy na rzecz spółki korzystającej z licencji, wykonując odpowiadające im zadania, nie wydaje się sam w sobie rozstrzygający?

[...] [kwestie proceduralne związane z prawem krajowym] [**Or. 3**]

Uzasadnienie

I. Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych

W dniu 8 października 2007 r. KT i dwunastu pracowników Jasmin Media Group Kft. utworzyło skarżącą spółkę, której głównym przedmiotem działalności jest programowanie komputerowe. Do dnia 28 lutego 2011 r. KT nabył udziały należące do udziałowców mniejszościowych, z wyjątkiem udziałów HP. Skarżąca spółka zatrudniła specjalistów z wieloletnim doświadczeniem i dzięki stabilnemu środowisku technicznemu jest uważana za lidera rynku w zakresie transmisji treści multimedialnych w Internecie. Jej głównym klientem była portugalska spółka Lalib Lda., której wystawiła faktury na łączną kwotę 8 086 829,40 EUR z tytułu usług wsparcia, konserwacji i wdrożenia w okresie od lipca do grudnia 2009 r. i przez cały 2011 rok.

Skarżąca została poddana kontroli podatkowej przeprowadzonej przez Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet Budapesti Adó- és Vámigazgatósága Társas Vállalkozások Ellenőrzési Főosztály I. Társas Vállalkozások Ellenőrzési Osztály 6. (wydział kontroli spółek handlowych nr 6 departamentu kontroli spółek handlowych nr 1 dyrekcji ds. podatków i ceł Budapesztu Wschodniego, będącej częścią krajowej administracji podatków i ceł, Węgry), zgodnie z § 89 ust. 1 lit. a) az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (ustawy CLI z 2017 r.

ustanawiającej przepisy dotyczące administracji podatkowej). Przedmiotem kontroli był podatek od wartości dodanej i dotyczyła ona drugiej połowy 2009 r. oraz całego roku podatkowego 2011. W wyniku kontroli, uwzględniając uwagi skarżącej [...], organ podatkowy pierwszej instancji wydał decyzję [...] z dnia 10 lutego 2020 r. nakładającą na skarżącą dodatkowe zobowiązanie podatkowe w wysokości 458 438 000 HUF, zakwalifikowane jako dług podatkowy, i nałożył na nią ponadto grzywnę podatkową w wysokości 343 823 000 HUF oraz odsetki za zwłokę w wysokości 129 263 000 HUF.

W następstwie odwołania wniesionego przez skarżącą od decyzji wydanej w pierwszej instancji druga strona postępowania decyzją [...] z dnia 6 kwietnia 2020 r. utrzymała w mocy decyzję organu podatkowego pierwszej instancji.

Portugalska spółka Lalib Gestão e Investimentos LDA (zwana dalej „spółką Lalib”) została utworzona w dniu 16 lutego 1998 r. zgodnie z portugalskim prawem, a w rozpatrywanym okresie jej główną działalnością było świadczenie usług rozrywkowych drogą elektroniczną.

Decyzje organu podatkowego będącego drugą stroną postępowania opierały się na ustaleniu dokonanym w toku postępowania administracyjnego przez ten organ, zgodnie z którym faktycznym odbiorcą usług świadczonych przez skarżącą na rzecz spółki Lalib nie była spółka Lalib, lecz WebMindLicenses (zwana dalej „WML”).

Jak wskazano w skardze wniesionej na decyzje drugiej strony postępowania, skarżąca opiera swoje żądanie na okoliczności, że jej zdaniem należy stwierdzić, iż miejscem świadczenia usługi na rzecz spółki Lalib była Portugalia, gdyż zostały spełnione wszystkie przesłanki określone przez Trybunał. W ocenie skarżącej decyzja drugiej strony postępowania jest również błędna w odniesieniu do istoty świadczenia rozpatrywanych usług elektronicznych, to znaczy w odniesieniu do usług świadczonych na rzecz użytkowników, które to świadczenie rzeczona decyzja błędnie utożsamia z bezpośrednim technicznym prowadzeniem stron internetowych i w związku z tym nie uwzględnia wystarczającego charakteru wymaganych zasobów materialnych i ludzkich oraz faktu, że spółka Lalib rzeczywiście dysponuje wszystkimi zasobami niezbędnymi do świadczenia usługi. W decyzji tej nie dokonano prawidłowej oceny istoty świadczenia usług elektronicznych. Skarżąca podnosi, że – podobnie jak inne przedsiębiorstwa partnerskie – świadczyła ona bezpośrednio usługi wsparcia na rzecz spółki Lalib, a nie WML. Zgodnie z twierdzeniem skarżącej zachowanie spółki Lalib w kwestiach wykraczających poza zwykłe zadania nieuregulowane w know-how jest również aktywne i pozytywne **[Or. 4]**: kontroluje ona, nadzoruje i udziela wskazówek przedsiębiorstwom z grupy Docler, a zatem również skarżącej. W odniesieniu do umów zawartych ze spółką Lalib, ani WML, ani KT nie występowali w nich w charakterze usługobiorców, w związku z czym nie zwrócili się oni do skarżącej z wnioskami mieszczącymi się w zakresie kompetencji usługobiorcy, ani nie udzielili żadnych wskazówek w tym względzie. Jeśli chodzi o działalność związaną ze świadczeniem usług, spółka Lalib sprawowała kontrolę

nad użytkownikami i otrzymywała niezbędne upoważnienia od swoich przedstawicieli. Skarżąca podniosła, że w ramach postępowania wszczętego przeciwko WML, [Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adózók Adóigazgatósága] (dyrekcja podatkowa ds. dużych podatników krajowej administracji podatków i ceł) zwróciła się do portugalskiego organu administracji o wyjaśnienie okoliczności faktycznych w odniesieniu do przepisów przywołanych w wyroku wydanym w tej sprawie. W odpowiedzi na ten międzynarodowy wniosek, portugalski organ administracji wyraźnie wskazał, że spółka Lalib miała siedzibę w Portugalii, że w rozpatrywanym okresie spółka Lalib rzeczywiście prowadziła działalność gospodarczą na własny rachunek i na swoje ryzyko oraz że posiada ona wszelkie zasoby techniczne i ludzkie niezbędne do wykorzystywania wiedzy zdobytej na szczeblu międzynarodowym. Skarżąca uważa, że opodatkowanie WML z tytułu transakcji było niezgodne z prawem i że spółka Lalib była w rzeczywistości stroną umowy. Miejsce świadczenia usługi nie znajdowało się na Węgrzech, ponieważ brak instytucji finansowych pozwalających na dokonywanie płatności kartą bankową na stronach internetowych dla dorosłych stanowił obiektywną przeszkodę w tym względzie. Z tego powodu, przed podjęciem współpracy ze spółką Lalib usługodawca świadczący usługę dostępną na stronach internetowych, który był wówczas jeszcze przedsiębiorstwem należącym do grupy Docler, również znajdował się za granicą. W każdym razie to nie WML, lecz spółka Lalib działała na zewnątrz jako podmiot świadczący przedmiotowe usługi. Spółka Lalib zawierała umowy we własnym imieniu, miała bazę danych klientów płacących za usługi i jako jedyna dysponowała dochodami ze świadczenia tych usług. W każdym razie spółka Lalib kontrolowała rozwój know-how i decydowała o jego wdrożeniu. Na Węgrzech nie wskazano żadnego fizycznego działu obsługi klienta ani biura, lecz siedzibę spółki Lalib. Skarżąca uważa, że w niniejszej sprawie konieczne jest dokonanie wykładni i zastosowanie art. 2 ust. 1 lit. c), art. 24 ust. 1 i art. 43 dyrektywy 2006/112 w celu określenia miejsca świadczenia usługi.

Zdaniem drugiej strony postępowania zawarte w jej decyzjach stwierdzenie dotyczące opodatkowania podatkiem było zasadne. Podniosła ona, że w ramach wcześniejszego postępowania w orzeczeniu wydanym w pierwszej instancji wskazano, iż organ podatkowy powinien był udowodnić, że usługa, a mianowicie prowadzenie strony internetowej, nie była świadczona przez spółkę Lalib w Portugalii, lecz w rzeczywistości była świadczona przez skarżącą w niniejszej sprawie na Węgrzech, oraz że wspomniany organ podatkowy powinien był udowodnić tę okoliczność, opierając się na obiektywnych okolicznościach faktycznych, co miało miejsce w odniesieniu do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy. Organ podatkowy przeprowadził nowe postępowanie wobec WML, w którym twierdził, że usługa nie była świadczona przez spółkę Lalib, lecz przez WML z Węgier, oraz że sporna umowa licencyjna była pozorna. W ocenie organu podatkowego niniejsze postępowanie nie spełnia przesłanek faktycznych i prawnych koniecznych do wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym do Trybunału. Ponadto organ podatkowy wyjaśnił, że jego zdaniem w odniesieniu do pytań przedłożonych na wniosek skarżącej Trybunał, po pierwsze, już się wypowiedział, a po drugie, orzekł, że ocena okoliczności należy do sądu

odsyłającego. Trybunał Sprawiedliwości UE dokonał już wykładni art. 2 ust. 1 lit. c), art. 24 ust. 1 i art. 43 dyrektywy. W celu dokonania wykładni rozpatrywanych przepisów, w ramach postępowania wszczętego przez WML, Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (sąd administracyjny i pracy w Budapeszcie) wszczął na wniosek skarżącej w niniejszej sprawie postępowanie prejudycjalne przed Trybunałem, w ramach którego Trybunał jasno określił kryteria, w oparciu o które sąd krajowy może orzekać w przedmiocie miejsca świadczenia usługi na rzecz użytkowników końcowych. W swoim orzeczeniu Trybunał dokonał właśnie wykładni wspomnianych przepisów prawa Unii.

II. Prawo krajowe

[Or. 5]

W odniesieniu do przepisów dotyczących miejsca wykonania zobowiązania zawartych w az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (ustawie CXXVII z 2007 r. o podatku od wartości dodanej) zarówno strony, jak i sąd odsyłający uważają, że [przepisy dotyczące miejsca wykonania zobowiązania zawarte w tej ustawie] są zgodne z przepisami dyrektywy VAT, która stanowi, że w przypadku świadczenia usług na rzecz osoby niebędącej podatnikiem miejscem świadczenia usług jest miejsce, w którym usługodawca ma siedzibę.

Sąd odsyłający zauważa jednak, że w celu udzielenia odpowiedzi na pytanie, kto może zostać uznany za usługodawcę, należy najpierw zbadać stosunek umowny między usługobiorcą a usługodawcą tej usługi, chociaż w świetle wyroku wydanego przez Trybunał w poprzednim postępowaniu, którego stroną była WML, **organy podatkowe portugalski i węgierski** jako organy podatkowe państw członkowskich, jak wynika z tego wyroku, **zajęły odmienne stanowiska co do miejsca, w którym usługa była rzeczywiście świadczona.**

III. Uzasadnienie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Zgodnie z argumentacją prawną sądu odsyłającego spór między stronami w ramach tego postępowania nie może zostać rozstrzygnięty bez dokonania wykładni prawa Unii, w szczególności art. 2 ust. 1 lit. c), art. 24 ust. 1 i art. 43 dyrektywy Rady 2006/112, ani bez zastosowania tej wykładni przez sąd krajowy. W okolicznościach faktycznych postępowania głównego należy zauważyć, że organy podatkowe portugalski i węgierski jako organy podatkowe państw członkowskich dokonały kwalifikacji tej samej transakcji gospodarczej w odmienny sposób z podatkowego punktu widzenia. Oba państwa członkowskie oświadczyły, że mają prawo do poboru VAT od danej transakcji.

[...] [powtarzalne rozumowanie] Trybunał Sprawiedliwości rozpatrywał już przepisy różnych państw członkowskich w zestawieniu z przepisami art. 2 ust. 1

lit. c), art. 24 ust. 1 i art. 43 dyrektywy Rady 2006/112/WE i dokonał on również w wyroku WML wykładni przepisów dyrektywy VAT dotyczących świadczenia usług. Sąd odsyłający uważa jednak, że w niniejszej sprawie należy ponadto dokonać dodatkowej wykładni ze względu na fakt, iż biorąc pod uwagę wyroki Trybunału dotyczące wykładni tych samych przepisów prawa Unii, organy podatkowe portugalski i węgierski doszły do odmiennych wniosków.

Tło niniejszego sporu stanowi wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, z którym wystąpił sąd rozpoznający skargę wniesioną przez WML dotyczącą części roku podatkowego 2009 oraz lat podatkowych 2010 i 2011, w przedmiocie którego to wniosku Trybunał orzekł w sprawie C-419/14. W tej sprawie Trybunał orzekł, że do sądu odsyłającego należy dokonanie analizy ogółu okoliczności faktycznych postępowania głównego w celu ustalenia, czy umowa zawarta między stronami była całkowicie sztuczną konstrukcją, ukrywającą fakt, że świadczenie rozpatrywanych usług nie było dokonywane w rzeczywistości przez spółkę korzystającą z licencji, lecz przez spółkę udzielającą licencji, oraz określenie okoliczności, które powinny być przedmiotem badania; w świetle tego orzeczenia można stwierdzić, że Trybunał przypisał decydujące znaczenie kwestii, czy spółka Lalib posiadała w Portugalii pomieszczenia, infrastrukturę i personel oraz czy prowadziła ona działalność we własnym imieniu, na własną odpowiedzialność, na własny rachunek i na własne ryzyko. W oparciu o powyższe powstaje pytanie, czy spółkę Lalib można uznać za przedsiębiorstwo z siedzibą w Portugalii, a zatem za odbiorcę usług świadczonych przez skarżącą.

W tym kontekście kwestia kryteriów, zgodnie z którymi sąd państwa członkowskiego powinien oceniać istniejące okoliczności przy określaniu miejsca świadczenia usług za pośrednictwem danych stron internetowych i w związku z tym nadużycia prawa, ma decydujące znaczenie w ramach niniejszego postępowania. Należy się zastanowić, czy miejsce świadczenia usługi na rzecz użytkowników końcowych może znajdować się [Or. 6] na Węgrzech i czy w związku z tym transakcję między skarżącą a spółką Lalib można uznać za całkowicie sztuczną, mimo że spółka Lalib była ośrodkiem złożonej sieci umów i usług niezbędnej do świadczenia usługi oraz że zapewniała ona warunki niezbędne do świadczenia usługi za pomocą własnych baz danych i oprogramowania oraz za pośrednictwem zewnętrznych dostawców lub dostawców należących do grupy Lalib lub do grupy przedsiębiorstw skarżącej, przyjmując w ten sposób ryzyko prawne i ekonomiczne związane ze świadczeniem usługi, i to pomimo faktu, że w procesie technicznego wdrażania know-how uczestniczyli podwykonawcy należący do grupy przedsiębiorstw należących do spółki będącej właścicielem know-how, w tym skarżąca, a ostateczny właściciel spółki skarżącej – który był również zarządzającym i ostatecznym właścicielem spółki będącej właścicielem know-how – miał wpływ na wykorzystanie know-how. Powstaje pytanie, jak należy interpretować fakt, że spółka Lalib posiadała w Portugalii pomieszczenia, infrastrukturę i personel. Sądy rozpoznające poprzednie postępowanie wszczęte na wniosek WML nakazały organowi podatkowemu, aby zwrócił się do portugalskiego organu podatkowego

i zaangażował go w ramach badania dotyczącego rzeczywistego miejsca świadczenia usługi. Portugalski organ podatkowy potwierdził, że spółka Lalib rzeczywiście wykonywała działalność gospodarczą w Portugalii oraz że prowadziła ją na własny rachunek i na własne ryzyko. W postępowaniu przed Trybunałem w sprawie WML Portugalia przedstawiła swoje uwagi, a jej przedstawiciel stawił się osobiście i uczestniczył w rozprawie, w związku z czym oczywiste jest, że portugalski organ podatkowy znał zasadniczą treść wyroku WML. Mimo to podtrzymał on swoje stanowisko w kwestii siedziby spółki Lalib w Portugalii. Pomimo wyroku WML organy podatkowe węgierski i portugalski podtrzymały swoje wcześniejsze odmienne stanowiska. Sąd odsyłający uważa zatem, że wyrok WML nie jest wystarczająco jasny w odniesieniu do kwestii prawnej mającej zastosowanie w niniejszej sprawie, w związku z czym konieczne jest dokonanie jego wykładni i doprecyzowanie.

Jak Trybunał orzekł już w pkt 51 wyroku KrakVet, gdy sądy jednego państwa, przed którymi zawisł spór obejmujący pytania związane z wykładnią przepisów prawa Unii wymagające rozstrzygnięcia z ich strony, stwierdzą, że ta sama transakcja jest przedmiotem odmiennego traktowania pod względem podatkowym w innym państwie członkowskim, mają one uprawnienie, lub wręcz obowiązek, w zależności od tego, czy ich orzeczenia podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, skierować do Trybunału wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym. Nie ulega wątpliwości, że w wyrokach dotyczących stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej Trybunał wypowiedział się również ostatecznie w kwestii tego, któremu z dwóch państw członkowskich przysługują kompetencje podatkowe (wyroki w sprawach: C-168/84, Grunter Berkholz; C-231/94, Faaborg-Gelting Linien). W niniejszej sprawie, w której dwa państwa członkowskie stosują odmienną kwalifikację podatkową do tej samej transakcji, sąd odsyłający uważa, że jest zobowiązany do skierowania niniejszego odesłania prejudycjalnego do Trybunału. Biorąc pod uwagę fakt, że chodzi o transakcję transgraniczną, jej ocena stanowi istotną kwestię o zasadniczym znaczeniu na poziomie Unii nie tylko z punktu widzenia określenia miejsca opodatkowania, lecz także z punktu widzenia swobodnego przepływu usług. W świetle powyższych uwag sąd odsyłający kieruje do Trybunału wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przede wszystkim ze względu na wskazaną powyżej różnicę w kwalifikacji podatkowej dokonanej przez organy podatkowe państw członkowskich. Poprzez zadane pytania sąd odsyłający zwraca się do Trybunału o wyjaśnienie kwestii, czy w odniesieniu do transakcji będącej przedmiotem niniejszego sporu za zgodne z prawem należy uznać stwierdzenie dotyczące opodatkowania dokonane przez portugalski organ podatkowy, czy też stwierdzenie dotyczące opodatkowania dokonane przez węgierski organ podatkowy, oraz w którym z tych dwóch państw członkowskich wspomniana transakcja powinna być opodatkowana. W tym względzie sąd odsyłający zastanawia się nad kwestią większego lub mniejszego znaczenia, jakie można nadać ocenie danych kryteriów.

VAT jest podatkiem zharmonizowanym w Unii Europejskiej, w związku z czym współpraca między państwami członkowskimi ma znaczenie, które powinno mieć

nie tylko formalny charakter, lecz również powinno wiązać się z przyjęciem oficjalnego stanowiska zagranicznych organów podatkowych. Spór pomiędzy organami podatkowymi dwóch państw członkowskich nie może prowadzić do podwójnego opodatkowania [Or. 7] uczestników transakcji ze względu na fakt, że dwa państwa członkowskie zajmują odmienne stanowisko w odniesieniu do rzeczywistego charakteru transakcji gospodarczej i miejsca świadczenia usługi. Celem przepisów określających miejsce opodatkowania świadczenia usług jest bowiem uniknięcie konfliktów kompetencyjnych mogących prowadzić do podwójnego opodatkowania, co byłoby sprzeczne z podstawowym pojęciem jednolitego systemu VAT.

[...] [...] [kwestie proceduralne związane z prawem krajowym]

Budapeszt, dnia 28 września 2020 r. [...]

[...]

[...] [podpisy]